

Daniels bok – nummer hundre og førtini

Guds mysterium åpenbart: foreningen av guddommelighet og menneskelighet

Jeff Pippenger

2024-03-21

Vi har vært opptatt av den historien som er fremstilt i det førtiende verset i Daniel kapittel elleve. Vi retter nå oppmerksomheten mot den indre historielinjen i verset, som fremstiller historien til det protestantiske hornet på jorddyret. Vi benytter sammenføyningen av Esekiels to stokker i kapittel trettisju som referansepunkt for å identifisere Guds mysterium, ved Kristus idet Han forener sin guddommelighet med menneskeligheten når den tredje engel kommer. Bud på bud ble budskapet om Guds mysterium, som Johannes identifiserte som fullbyrdet under den sjuende basuns lyd, særlig sendt til Laodikea av apostelen Paulus. Esekiels, Johannes' og Paulus' vitnesbyrd samstemmer med det samme Guds mysterium som ble fremstilt i budskapet til Jones og Waggoner i 1888, hvilket var budskapet til Laodikea.

For jeg vil at dere skal vite hvor stor kamp jeg har for dere og for dem i Laodikea, og for så mange som ikke har sett mitt ansikt i kjødet, for at deres hjerter måtte bli trøstet, idet de blir knyttet sammen i kjærlighet, og så de kan nå fram til hele rikdommen av den fulle visshet i innsikten, til erkjennelse av Guds og Faderens og Kristi mysterium, i hvem alle visdommens og kunnskapens skatter er skjult. Kolosserne 2:1–3.

Forsoningens verk, det å sammenføye de to stavene av guddommelighet og menneskelighet, begynte da den tredje engel kom, men Paulus omtaler den endelige og fullkomne oppfyllelsen av sammenføyningen av de to stavene, som er Guds mysterium. Han identifiserer derfor budskapet som budskapet til Laodikea, som først kom i 1856, deretter ble gjentatt i 1888, og så fant sin fullkomne oppfyllelse den 11. september 2001. Paulus identifiserer tempelet i en dobbel natur da han fremholdt Guds mysterium, som skulle fullendes ved den sjuende basuns lyd. Han deler dette mysteriet inn i et hode og et legeme.

Og han er hodet for legemet, menigheten; han som er opphavet, den førstefødte av de døde, for at han i alle ting skulle ha førsteplassen. For det var Faderens velbehag at all fylde skulle bo i ham; og ved ham forlike alle ting med seg selv, da han gjorde fred ved blodet på hans kors — ved ham, sier jeg, enten det er de ting som er på jorden, eller de ting som er i himlene. Også dere, som før var fremmede og fiender i deres sinn ved onde gjerninger, har han nå forlikt i hans kjøds legeme ved døden, for å fremstille dere hellige og ulastelige og ustraffelige for sitt åsyn, dersom dere blir værende i troen, grunnfestet og faste, og ikke lar dere røkke bort fra håpet i evangeliet som dere har hørt, og som er blitt forkynt for hver skapning under himmelen, og for dette er jeg, Paulus, blitt tjener; jeg som nå gleder meg i mine lidelser for dere og i mitt kjød utfyller det som ennå mangler i Kristi trengsler for hans legemes skyld, som er menigheten. For den er jeg blitt tjener etter Guds husholdning, som er gitt meg for dere, for å fullføre Guds ord. Kolosserne 1:18–25.

Kristus er hodet, som skal ha forrang i alle ting, og hans menighet er legemet. Sammen representerer hodet og legemet foreningen av guddommelighet med menneskelighet, og et annet viktig faktum blir også åpenbart. Forholdet mellom hodet og legemet er at hodet skal ha forrang over legemet. Hos mennesket, som ble skapt i Guds bilde, skal de høyere evner (hodet) ha herredømme over de lavere evner (legemet). Sammen utgjør de ett vesen, eller, med den terminologi som gjelder templet som Johannes skulle måle, representerer de det hellige sted (menneskeligheten, legemet) og Det aller helligste (guddommeligheten, hodet). Hvordan disse to føyes sammen til «ett tre», eller ett legeme, er «forsoningens» verk. Paulus fortsetter:

Dens tjener er jeg blitt etter Guds forvaltergjerning som ble gitt meg for dere, for å fullføre Guds ord, det mysterium som har vært skjult fra evigheter og fra slekter, men som nå er blitt åpenbart for hans hellige. For dem ville Gud kunngjøre hvor rik på herlighet dette mysterium er blant hedningene: Kristus i dere, håpet om herlighet. Ham forkynner vi, idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom, for at vi kan framstille hvert menneske fullkomment i Kristus Jesus. For dette arbeider også jeg, idet jeg kjemper etter hans kraft, den som virker mektig i meg. Kolosserne 1:25–29.

Fullendelsen av de hundre og førtifire tusen, som framstiller «ethvert menneske fullkomment i Kristus», er «Guds mysterium», som er foreningen av guddommelighet med menneskelighet, eller, slik Paulus uttrykker det, «Kristus i» menneskeligheten, «håpets herlighet». I de dager da den sjuende basun lyder, blir dette mysterium fullendt. Når Ezekiel identifiserer denne sammenføyningen, benytter han to stokker, én for det nordlige riket og én for det sørlige riket, for å identifisere den symbolske forbindelsen, som representerer templet ved tallet «førtiseks». Stokken for den symbolske forbindelsen «førtiseks» skal føyes sammen med den symbolske forbindelsen «to hundre og tjue».

To hundre og tjue er symbolet på guddommelighet forenet med menneskelighet. Fra utgivelsen av King James Bible i 1611, til den første fremleggelsen av Millers budskap i 1831 og deretter utgivelsen av budskapet i 1833 i Vermont Telegraph, er det to hundre og tjue år. Millers budskap var formaliseringen av den økte kunnskapen som var avledet fra Bibelen, da Daniels bok ble avforseglet i 1798. Ved begynnelsesåret 1611 ble et guddommelig dokument utgitt, og ved sluttsåret 1831 forelå en menneskelig utgivelse, basert på den guddommelige sannheten som ble avforseglet i 1798.

Disse tre datoene representerer ikke bare to hundre og tjue år, men også strukturen i det hebraiske ordet «Sannhet», som dannes ved å kombinere den første, trettende og siste bokstaven i det hebraiske alfabetet for å danne ordet «Sannhet». En guddommelig publikasjon ved begynnelsen og en menneskelig publikasjon ved avslutningen, og 1798 representerer en økning av kunnskap som skulle åpenbare en klasse av ugudelige personer som forkastet den kunnskapen, og således representerte den trettende bokstaven, som er et symbol på opprør. Denne forbindelsen på to hundre og tjue år ble etablert i den første engels bevegelse, og den tredje engels bevegelse gir et annet vitne.

I 1776 ble det guddommelige dokument, Uavhengighetserklæringen, offentliggjort, og to hundre og tjue år senere, i 1996, ble et menneskelig dokument, tidsskriftet The Time of the End,

offentliggjort. Det menneskelige dokumentet sprang ut av den kunnskapsøkningen som ble frambrakt ved endetidens tid i 1989, som, på samme måte som 1798, frambrakte et opprør mot det guddommelige budskapet representert ved Uavhengighetserklæringen. Kunnskapsøkningen i 1996 identifiserte Amerikas framtid idet landet mister den frihet og uavhengighet det hadde erklært i 1776, ved den snart kommende søndagsloven. Dette gir et annet vitne om at tallet to hundre og tjue representerer foreningen av guddommelighet med menneskelighet, og dette andre vitnet ble framstilt med signaturen «Truth», og ble representert ved et første vitne i historien om den første engel (den første), og det andre vitnet i historien om den tredje engel (den siste).

1776 markerte også begynnelsen på en periode som gikk forut for den egentlige begynnelsen til jorddyret som det sjette riket i Bibelens profeti. I denne forberedelsesperioden ble sannhetens signatur nok en gang identifisert ved 1776, som markerte begynnelsen på Amerikas forente stater, og 1798, som markerte begynnelsen på Amerikas forente stater som det sjette riket i Bibelens profeti. Midt i denne historien om begynnelse og avslutning markerte 1789 den midterste bokstaven idet tretten kolonier ratifiserte Grunnloven. Hver av de tre datoene representerer Amerikas forente staters «tale»; med Uavhengighetserklæringen i 1776, Grunnloven i 1789 og Alien and Sedition Acts i 1798. Denne historien representerer tjue to år, som er en tiende eller en tidel av to hundre og tjue, så den representerer også et symbol på foreningen av guddommelighet med menneskelighet.

Dets framstilling gjelder historien om jorddyret, som skildres som begynnende som et lam (guddommelighet) og endende som en drage (menneskelighet). 1776 begynner med Uavhengighetserklæringen, som markerer guddommelighet, og Alien and Sedition Acts representerer menneskelighet, og i de tjueto årene som gikk forut for begynnelsen av jorddyrets herredømme som det sjette riket i Bibelens profeti, blir overgangen fra lammet til dragen forbilledlig framstilt.

Begynnelsen på de to tusen fem hundre og tjue årene med dom over det sørlige riket Juda er forbundet med begynnelsen på de to tusen tre hundre årene i Daniel kapittel åtte, vers fjorten. Nedtrampingen av helligdommen og hæren i Juda begynte i 677 f.Kr., og profetien om de to tusen tre hundre årene begynte to hundre og tjue år senere, i 457 f.Kr. Staven til det sørlige riket Juda er knyttet til symbolet førtiseks til det nordlige riket, og også knyttet til de to tusen tre hundre årene ved forbindelsen på to hundre og tjue.

Paulus hevdet å være tjener for Guds husholdning, og definerte deretter den husholdning han var tjener for, som Guds mysterium, som er Kristus i dere, herlighetens håp. Han omtaler videre denne sannheten når han skriver til Timoteus.

Og uten motsigelse: Stor er gudsfryktens mysterium: Gud ble åpenbart i kjødet, rettfærdiggjort i Ånden, sett av engler, forkynt blant hedningene, trodd på i verden, opptatt i herlighet. 1 Timoteus 3:16.

Paulus sier her at gudsfryktens mysterium er Gud åpenbart i kjødet. Gud er hodet, og kjødet er legemet. Gudsfryktens mysterium er Kristus i den troende; det er sammenføyningen av guddommelighet med menneskelighet. Paulus bruker også ekteskapet som metafor, slik Hosea

gjorde.

For vi er lemmer på hans legeme, av hans kjøtt og av hans ben. Derfor skal mannen forlate sin far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød. Dette er en stor hemmelighet; men jeg taler her om Kristus og menigheten. Efeserne 5:30–32.

I kapittel trettisju, når Esekiel identifiserer de siste dagers pakt, som er den fornyede pakten med dem som er utpekt som de hundre og førtifire tusen, gir han en illustrasjon av sammenføyningen av to staver. Disse to stavene, linje på linje, omfatter Hoseas og Paulus' ekteskapsmetafor. Da de ble føyd sammen, skulle de ikke lenger være to nasjoner, men én nasjon, for evig.

Og jeg vil gjøre dem til ett folk i landet, på Israels fjell; og én konge skal være konge over dem alle. De skal ikke lenger være to folk, og de skal aldri mer deles i to kongeriker. De skal heller ikke lenger gjøre seg urene med sine avguder, eller med sine avskyelige ting, eller med noen av sine overtredelser. Men jeg vil frelse dem ut fra alle de steder hvor de har bodd og syndet, og jeg vil rense dem. Så skal de være mitt folk, og jeg vil være deres Gud. Esekiel 37:22, 23.

Sammenføyningen hos Esekiel angir tidspunktet da de ikke lenger er delt, heller ikke synder mer, når de blir rensset, og når Gud er deres eneste Gud, og de bare har én konge. Den 22. oktober kom Paktens Engel brått til templet for å «rense» sitt folk. Han kom for å motta et rike, hvis folk ifølge Peter da skulle være et kongerike av prester og konger. På denne datoen kom også brudgommen til bryllupet, hvilket er den hemmelighet Paulus og Hosea påpeker, og som fremstiller foreningen av guddommelighet med menneskelighet. Johannes angir at hemmeligheten, som Paulus betegner som «Kristus i dere, herlighetens håp», skulle fullendes i de dager da den sjuende engels basun lød.

Men i den sjuende engels røsts dager, når han skal begynne å basune, da skal Guds mysterium være fullendt, slik som han har forkynt for sine tjenere profetene. Åpenbaringen 10:7.

Den sjuende engel er det tredje ve, som kom den 11. september 2001. Den sjuende engel begynte å blåse da den tredje engel kom i historien i 1844 og videre, men opprøret i 1863 hindret at verket ble fullført. Den tredje engel kom, og den sjuende basun begynte å lyde igjen den 11. september 2001, og denne gang skal «Guds mysterium» bli «fullført». Dette «mysterium» er foreningen av guddommelighet med menneskelighet, som frembringer de hundre og førtifire tusen, som deretter blir Guds banner og hær. Av denne grunn begynner kapittel trettisju i Esekiel med at Esekiel blir ført til en dal med døde, tørre ben. Disse benene representerer laodikeisk adventisme den 11. september 2001, og av denne grunn retter Paulus sitt evangelium om Guds mysterium til laodikeerne.

For jeg vil at dere skal vite hvor stor kamp jeg har for dere og for dem i Laodikea og for så mange som ikke har sett mitt ansikt i kjødet, for at deres hjerter må bli trøstet, idet de blir knyttet sammen i kjærlighet, og så de kan nå fram til hele rikdommen av den fulle visshet i forståelsen, til erkjennelse av Guds, og Faderens, og Kristi mysterium, i hvem alle visdommens og kunnskapens skatter er skjult. Kolosserne 2:1–3.

Dette er også den beskrivelsen Søster White knytter til Esekiels døde, tørre ben.

«Men denne lignelsen om de tørre ben gjelder ikke bare verden, men også dem som er blitt velsignet med stort lys; for også de er som skjelettene i dalen. De har menneskers skikkelse, legemets bygningsverk; men de har ikke åndelig liv. Men lignelsen lar ikke de tørre ben bare føyes sammen til menneskers skikkelser; for det er ikke nok at det er symmetri i lemmer og trekk. Livets ånde må levendegjøre kroppene, så de kan stå oppreist og springe ut i virksomhet. Disse benene fremstiller Israels hus, Guds menighet, og menighetens håp er Den Hellige Ånds levendegjørende innflytelse. Herren må blåse på de tørre ben, så de kan leve.»

Guds Ånd, med sin livgivende kraft, må være i hvert menneskelig redskap, for at hver åndelig muskel og sene kan være i virksomhet. Uten Den Hellige Ånd, uten Guds ånde, er det sløvhet i samvittigheten, tap av åndelig liv. Mange som er uten åndelig liv, har sine navn i menighetens fortegnelser, men de er ikke skrevet i Lammets livsbok. De kan være sluttet til menigheten, men de er ikke forenet med Herren. De kan være nidkjære i utførelsen av et visst sett av plikter og kan bli ansett som levende mennesker; men mange er blant dem som har «et navn av at du lever, men er død».

«Med mindre det finner sted en ekte omvendelse av sjelen til Gud; med mindre Guds livsånde gjør sjelen levende til åndelig liv; med mindre de som bekjenner sannheten, drives av et himmelfødt prinsipp, er de ikke født av det uforgjengelige sæd som lever og blir til evig tid. Med mindre de setter sin lit til Kristi rettferdighet som sin eneste trygghet; med mindre de etterligner Hans karakter, arbeider i Hans ånd, er de nakne, de har ikke ikledd seg Hans rettferdighets kledning. De døde blir ofte regnet for levende; for de som utvirker det de kaller frelse etter sine egne forestillinger, har ikke Gud virksom i seg, både til å ville og til å gjøre etter Hans gode vilje.»

«Denne klassen er treffende fremstilt ved dalen med de tørre ben som Esekiel så i et syn.»
Review and Herald, 17. januar 1893.

Budskapet til Laodikea ble først framstilt for adventismen i 1856, nettopp det året Herren åpnet det tiltagende lyset over de «sju tider» i Tredje Mosebok kapittel tjueseks. Budskapet i 1856, bestående av et indre budskap som kalte til omvendelse, og et ytre profetisk budskap, ble forkastet i 1863. Laodikeabudskapet om mysteriet «Kristus i dere, herlighetens håp», ble gjentatt i 1888 av eldste Jones og Waggoner, og også dette budskapet ble av Søster White identifisert som budskapet til Laodikea.

Linjefor linje begynner Esekiel kapittel trettisju med at Esekiel åndelig føres fram til 11. september 2001, hvor han får et syn av laodikeisk adventisme, som er død i synder og overtreidelser. Han blir pålagt å framføre to atskilte profetiske budskaper. Det første frambringer en sammenføyning, men kroppene er fortsatt døde. Den andre profetien kaller på budskapet om de «fire vinder» for å blåse liv inn i benene. Budskapet om de fire vinder er beseglingsbudskapet om de hundre og førtifire tusen, som identifiserer fire engler som holder de fire vinder tilbake. Søster White identifiserer disse fire vinder som en «vred hest», som søker å bryte løs, for den blir holdt tilbake. Islams vrede hest søker å bryte løs og bringe død og ødeleggelse i sitt spor, slik den gjorde den 11. september 2001, og den vil bli løslatt igjen ved den snart kommende søndagsloven.

Dette budskapet bringer de døde legemene inn i en forenet hær som står på sine føtter. Den forenede hæren reises opp på sine føtter som svar på den sjuende engels budskap, for i de dager da den sjuende engel blåser i basunen, skal hemmeligheten om de hundre og førtifire tusens ekteskap med Kristus bli fullendt.

Deretter blir Esekiel vist sammenføyningen av to stokker som blir til ett folk. Disse to stökkene er det nordlige kongeriket Israel og det sørlige kongeriket Juda, som blir sammenføyd til ett folk ved avslutningen av deres gjensidige spredningsperioder på to tusen fem hundre og tjue år. Deres gjensidige avslutning frembringer et åndelig tempel, representert ved de førtiseks årene ved begynnelsen og ved avslutningen av de gjensidige spredningstidene.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Og de stod tidlig opp om morgenen og dro ut til Tekoas ørken. Da de dro ut, stod Josjafat fram og sa: Hør meg, Juda og dere Jerusalems innbyggere! Tro på Herren deres Gud, så skal dere stå fast; tro hans profeter, så skal dere ha framgang. 2 Krønikebok 20:20.»

«Tro på Herren deres Gud, så skal dere bli stående fast; tro hans profeter, så skal dere ha framgang.»

«Jesaja 8:20. 'Til loven og til vitnesbyrdet! Hvis de ikke taler i samsvar med dette ord, er det fordi det ikke finnes lys i dem.'»

«To tekster blir her stilt fram for Guds folk: to vilkår for framgang. Loven, talt av Jehova selv, og profetiens ånd, er de to kildene til visdom som skal lede hans folk i enhver erfaring. 5 Mosebok 4:6. 'Dette er deres visdom og deres forstand i folkenes øyne, som skal si: Sannelig, dette store folk er et vist og forstandig folk.'»

«Guds lov og Profetiens Ånd går hånd i hånd for å veilede og råde menigheten, og hver gang menigheten har erkjent dette ved å adlyde Hans lov, er profetiens ånd blitt sendt for å lede den på sannhetens vei.»

«Åpenbaringen 12,17. 'Og dragen ble vred på kvinnen og gikk bort for å føre krig mot resten av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd.' Denne profetien viser tydelig at restmenigheten vil anerkjenne Gud i Hans lov og vil ha den profetiske gave. Lydighet mot Guds lov og profetiens ånd har alltid kjennetegnet Guds sanne folk, og prøven blir vanligvis gitt på grunnlag av nåværende åpenbarelses.»

«På Jeremias' tid stilte folket ingen spørsmål ved budskapet fra Moses, Elia eller Elisja, men de satte spørsmålstegn ved og la til side det budskap Gud sendte til Jeremia, inntil dets kraft og virkning var uttømt, og det ikke fantes noen annen utvei enn at Gud førte dem bort i fangenskap.»

«På samme måte hadde folket på Kristi tid lært at Jeremias budskap var sant, og de overtalte seg selv til å tro at dersom de hadde levd i sine fedres dager, ville de ha tatt imot hans budskap; men samtidig forkastet de Kristi budskap, ham som alle profetene hadde skrevet om. »

«Da den tredje engels budskap stod fram i verden, og skulle åpenbare Guds lov for menigheten i dens fylde og kraft, ble også den profetiske gave straks gjenopprettet. Denne gave har spilt en meget fremtredende rolle i utviklingen og videreføringen av dette budskap.»

«Når meningsforskjeller har oppstått med hensyn til tolkninger av Skriften og arbeidsmetoder, egnet til å rukke de troendes tro på budskapet og føre til splittelse i verket, har profetiens ånd alltid kastet lys over situasjonen. Den har alltid brakt tankeenshet og harmoni i handling til de troendes legeme. I enhver krise som har oppstått under budskapets utvikling og verkets vekst, har de som har stått fast ved Guds lov og lyset fra profetiens ånd, seiret, og verket har hatt framgang i deres hender.» Loma Linda Messages, 34.